

РЕШЕНИЕ

№ 23521

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **8379** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. 21003137/07.03.2023 г. по описа на СРС от Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС), чрез процесуален представител А. М., срещу решение № 20078371 от 08.02.2023г., постановено по нахд № 5269/2020 г. по описа на СРС, 133 състав.

С оспореното решение СРС е отменил наказателно постановление № 3 от 30.03.2020 г., издадено от главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет, с което на основание чл. 408а, ал. 1 ЗСВ на Л. И. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 1 вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 вр. чл. 408а, ал. 1 ЗСВ, като е предупредил Л. И. П., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, за това друго нарушение ще й бъде наложено административно наказание.

В касационната жалба се поддържа, че СРС неправилно е приел, че нарушението представлява маловажен случай по см. на чл. 28 ЗАНН. По подробно изложените съображения се прави искане за отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на наказателно постановление № 3/30.03.2020 г. на главния инспектор на ИВСС като

правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба не е представил отговор. В съдебното заседание се явява, като оспорва жалбата и прави искане за отхвърлянето ѝ.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон следи г служебно.

За да постанови обжалваното решение, Софийският районен съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелства, които са от значение за спора, като е извършена правилна преценка на доказателствата по делото. Фактическата обстановка, която съдът е приел за установена, се базира на приобщените по делото доказателствени източници, които са непротиворечиви в своята цялост. Административният съд я споделя и не намира за необходимо да я преповтаря, като на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. 63в ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение.

Районният съд е приел, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаването на оспореното наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до накръняване на правото на защита на санкционираното лице и които да обосновават отмяна на атакувания акт само на това основание. Приел е, че актът и наказателното постановление са издадени от компетентни органи съгласно изискванията на чл. 408д, ал. 1 и ал. 2 от ЗСВ, при спазване на давностните срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН и съдържат визираните в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН като минимално изискуемо съдържание реквизити, както и са спазени всички законово установени правила относно съставянето и връчването на АУАН. При извършената преценка относно правилното приложение на материалния закон съдът е приел, че е осъществен съставът на вмененото на жалбоподателя административно нарушение по чл. 175в, ал. 1, т. 1, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1, вр. чл. 408а, ал. 1 от ЗСВ, но в случая следва да се приложи нормата на чл. 28 ЗАНН, тъй като осъщественото от жалбоподателя нарушение представлява маловажен случай. По изложените съображения СРС е отменил наказателно постановление № 3 от 30.03.2020 г., издадено от главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет, с което на основание чл. 408а, ал. 1 ЗСВ на Л. И. П. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 1 вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 вр. чл. 408а, ал. 1 ЗСВ, като е предупредил Л. И. П., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, за това друго нарушение ще ѝ бъде наложено административно наказание.

Касационната инстанция констатира, че към датата на постановяване на решението на

СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна погасителна давност, но към датата на образуване на делото пред АССГ – 22.08.2024 г., както и към разглеждането му в открито съдебно заседание, е изтекла, поради което намира, че следва да бъдат изложени аргументи единствено относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност. В тази връзка необходимо е да се подчертае неразумно дългият период от време, в който касационната жалба, постъпила в СРС с вх. № 21003137/07.03.2023 г., която е била и надлежно администрирана чрез връчване на препис на ответника по касация на 26.03.2023 г., не е изпратена в АССГ.

Съгласно препращащата норма на чл. 11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго.

В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014г. на ОСНК на Върховния касационен съд и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, с т. 2 от което се приема, че разпоредбата на чл.11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс.

Нормата на чл.79, ал.1, т.2 НК предвижда, че наказателното преследване и изпълнението на наказанието се изключват, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК /ред. ДВ, бр. 26 от 2010 г./, която е приложимата, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи извън предвидените в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административнонаказателно производство е образувано. В разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК е предвидена, обаче, абсолютна давност, а именно независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член.

Следователно, в съответствие с разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 вр. с чл.81, ал.3 НК, наказателното преследване се изключва по давност, ако са изтекли четири години и половина от извършване на нарушението. Безспорно е, че в разглеждания случай нарушението е прието за извършено на 22.11.2019 г., от която дата е започнал да тече срокът на абсолютната давност, който на 22.05.2024г. и към момента на постановяване на настоящото решение е изтекъл. Изтичането на абсолютната погасителна давност изключва наказателното преследване, поради което и по арг. от чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК наказателното постановление подлежи на отмяна, съответно административнонаказателното производство следва да бъде прекратено поради изтекла давност.

Предвид изложеното обжалваното решение на Софийския районен съд следва да бъде отменено, доколкото със същото наказателното постановление е отменено с предупреждение на жалбоподателя по чл. 28 ЗАНН.

С оглед изхода на спора, на касационния жалбоподател не се следват разноски, поради което не следва да му бъде присъждано юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20078371 от 08.02.2023г., постановено по нахд № 5269/2020 г. по описа на СРС, 133 с-в, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 3 от 30.03.2020 г., издадено от главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет, и ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.